

CRONICA

JUSTICIA I PERDO

La rebelió del General Sanjurjo ha tingut la fi que la majoria esperava. Condemnat a mort per la Justícia, la República l'ha indultat. Molts han aplaudit el gest noble del Govern, i d'altres l'han criticat fortament.

Som dels primers. La República ha fet bé en perdonar. Bé feu de deixar en llibertat al poder judicial; molt bé ha fet en usar i concedir el perdó. La mort sempre repugna. Mereixia la mort? Devia ésser així per quant fou condemnat. Mereixia el perdó? Sinó el mereixia, qui perdona és digne de lloar.

Per aixó no compremem certa campanya portada per la premsa adicta a l'Esquerra Catalana.

Com és possible que l'home culte, aquell que pretèn dirigir les masses i que per tant ha d'estar per damunt d'elles, demani la mort? Que el poble simplista, en recordar morts passades, la demanés, és comprensible, pero qui deu orientar, qui no pot confondre, qui deu educar, gosi exitar el poble per tal que demani una mort? Qui ho compren?

Aquesta és la posició de «L'Opinió» i «l'humanitat», encara que es posin en contradicció amb el cap del partit d'Esquerra. Nosaltres però davant aquest cas insòlit ens preguntem: serà perquè el que dicten els jutjes creuen s'ha de complir?

No encertem en esbrinar-ho perquè ells en el cas dels rabassaires, són els que han aconsellat el contrari, com, doncs, ara volen el compliment d'una sentència?

Es el cas d'aquell que tapat d'ulls arreu cau. El mal està que en caure hi ha qui arrosega una multitud i hi ha qui cau sol.

TARRAGONA INDUSTRIAL S. A.

Fàbrica de farines

SUCURSAL DE VALLS

Plaça República, 1

Telèfon número 50

FARINES

superiors per a
pasteleria
pa de luxe
pa familiar
pa integral

DESPULLES DE BLAT

en sacs precintats
Puresa
garantitzada

Magatzem de mobles

DE FERRAN PURCALLA

Tallers a la mateixa casa
Gran assortit en mobles de totes
classes i preus

Economia en tots els articles
Construcció pròpia de la casa
i directa al comprador

Es construeixen tota classe de
mobles d'encàrrec

En aquesta casa és on hi troba-
rà una diferència de preus i la
major seguretat

Provin i s'en convencerà

A. CLAVÉ, 25
Enfront de la Plaça del Quarter
VALLS

JUGUEM BLANC!

Diumenge, assistirem al Miting d'Esquerra al Camp d'Esports del Centre Republicà. Ens hi portà la curiositat per veure com es presentarien i justificarien la seva actuació com a representants del Partit, o com omerat de partits, que els donà l'investidura de Diputats i la d'altres carrecs públics.

Concurrencia regular, més aviat escassa, donada l'importància dels oradors que estaven anunciats que hi pendrien part. El públic va estar correcte malgrat l'enormitat d'inexactituds en que caigueren la majoria dels oradors i frases de mal gust, insultadores, d'algú d'ells, contra creències, persones de caràcter sacerdotal i de l'Ordre de la disolta Companyia de Jesús.

Tot el miting tenia el caràcter de preparatori de la nova campanya electoral que s'acosta en virtut de l'immenència de l'aprobació d'un Estatut, que no és l'Estatut que el poble de Catalunya plebiscità el dia 2 d'Agost de l'any passat; ni tan és, en molts capítols o articles importantíssims el dictamen de Comissió parlamentària. Es un Estatut desvirtuat, un Estatut que converteix Catalunya en Regió, un Estatut que en matèria d'Ensenyament, com confessà el Sr. Lluhí, no satisfà les aspiracions de Catalunya. Perquè seguir? Què podríem dir nosaltres que no ho hagi dit d'una manera clara i mestívola en la col·lecció de les hebdomadàries fulles que publica D. Francesc Maspons i Anglasesell?

La col·lecció «Clarís» formarà època en l'Història del moviment nacionalista català.

Un Estatut que passà per la xarxa de la Constitució Espanyola;..... El Nostre no hi passava.

I els nostres diputats d'Esquerra, confeccionat com estava l'Estatut de Catalunya, votaren a favor d'aquells articles de la Constitució que anulaven l'essència del Nostre Estatut; que eren incompatibles amb l'Esperit de l'Estatut que es donà a si mateix el Poble Català el dia 2 d'Agost de 1931. I ara el senyor Lluhí s'apunta com un mèrit de l'Esquerra el portar nos un Estatut; l'Estatut, que diu ell, volent dissimular l'escamoteig que ha sofert l'autèntic. Des del punt de vista Nacionalista el mancamet de l'Esquerra no pot ésser més gros.

Els demòcrates, els que es diuen demòcrates espanyols, que no tenen res de demòcrates, i no són més que esquerrans, sectaris la majoria d'ells, o gairebé tots, ens fan la caritat d'una engruna de falsa llibertat col·lectiva, car tot està subjecte a la Constitució, socialista, sectària i encara espanyolista a més no poder. Es d'esperit absolutista, unitari, malgrat dir-se republicans els homes qui la votaren.

Es refien, els nostres diputats esquerrans que amb aquest falsificat Estatut podran fer-lo servir per a satisfer les llegendes aspiracions de la Nació Catalana, que podran fer el primer Estat Federal de la futura Espanya Federal.

No. No podem, amb aquest instrument, passar mai de senzilla, modesta i sumisa regió de l'anacrònica i fracassada Espanya Unitària. No podem formar la lliure societat de Nacions Ibèriques, la veritable Espanya Federal. Sense assimillisme ni separatisme.

Amb aquest mèrit gosen tornar a demanar els sufragis del poble català. L'èxit obtingut no els descoratja. Cal enxancar-se en el poder. Usdefruitant una golafre acumulació de càrrecs. I fer caritat als pobres, no amb els béns propis que és el que predica l'Evangeli, sinó amb els dels altres; amb els expropiats; amb els nacionalitzats, ... ¿no és veritat senyor Aguadé? Encara que l'expropiació hagi estat injusta, pel motiu en que es fonamenta, el d'obediència votiva al Sant Pare, i amb el seu procediment, ço és sense el vot de la majoria de les Corts. Els qui som partidaris de la forma republicana de govern, i no som sectaris, ho entenem així. Som molt més respectuosos amb els legítims drets de les persones naturals o jurídiques. Però els nostres avençadíssims esquerrans estant tots cofois amb la «Constitució Espanyola» malgrat aquesta resulti tan atraçada, comparada amb les constitucions de la majoria dels Estats Europeus, llevat de Rússia i Mèxic dels Americans. Representa un retrocés formidable comparat amb el Dret Públic vigent en la majoria dels Estats civilitzats.

Això ho saben prou bé, els il·lustrats oradors que feien la Sirena al nostre poble de Valls el passat diumenge, per tal de captar novament llurs vots; però la concupiscència del Poder els fa presentar com a progressius aquests veritables retrocés i arriben a menaçar amb no donar «quartel» (sic) als qui califiquen de reaccionaris; volem suposar als qui vulguin repetir la violència que assatjà Sanjurjo, però als qui per vies legals mitjant el vot, fent us del sufragi universal no estem conformes en molts punts, en l'actuació dins la República, amb els actuals homes de Govern, tampoc se'ns donarà quarter?

Actuareu feixísticament, homes que us dieu liberals i demòcrates? Continuareu aplicant la llei electoral que confeccionà el Govern provisional de la República guillotadora de les minories? En fareu, tal vegada, una de pitjor per dins de casa nostra? No podem tenir l'esperança de que voldríeu fer

unes eleccions sinceres, lliures, amb representació proporcional i amb vot femení?

Vos, Sr. Humbert hi al·ludireu al vot femení, afirmàreu que la República havia estat generosa malgrat creure que aquesta concessió podria ésser li adversa, afalagant així a les nostres dones. Però us guardàreu molt bé de dir si la dona catalana podria fer ne us de seguida, per les primeres eleccions per al Parlament Català que s'haurà d'elegir així que sigui un fet l'aprovació de l'Estatut que ens donguin les Corts Espanyoles. ¡En sabeu de nedar entre dues aigües! Però cal que tingueu present que no tenim tan flaca la memòria per a no recordar la resistència que ha fet l'Esquerra per a l'immediat exercici del vot per a la dona. Amb aquest greuge que heu fet els homes de l'Esquerra Catalana a la dona catalana, teniu por que us sigui contrari. Contrari no tan solament pel sentiment de religiositat molt més viu i extens en elles que en els homes, anterior a la campanya que en contra l'exercici d'aquest dret reconegut per la Constitució Espanyola, li féreu i més aguditzat també per natural reacció contra aquesta mateixa obstinació, en no voler que l'exerceixi la primera vegada, i tapant-ho amb excuses que no convencen a ningú, com la de que el Cens no estaria acabat, o bé que la dona no està prou preparada per a les lluites civils i polítiques.

Es el sùmmum de la frescura (ja van triar el lloc fresc) voler també presentar com un mèrit, per a captar el vot de les dones, com una concessió feta a elles per obra i gràcia de l'Esquerra Catalana, el del dret del sufragi. Es un altra inexactitud de bon gruix.

Altres en podríem retreure; però no cal seguir, hem de remarcar, però, la nul·la actuació de l'Esquerra en punt a millores obreres de caràcter social. Una omisió que volen tapar dient que van a fer la revolució, i per aixó els cal als senyors d'Esquerra Catalana continuar en el Poder, per molt de temps.

No han sabut donar una solució justa al conflicte dels Rabassaires, més aviat agreujant lo amb llur actuació si hem de creure el que es diu. Aquest mèrit no l'han fet prevaler al miting; és llàstima que se n'hagin descuidat!

Costa molt poc d'emportar se'n el cor del poble, que és senzill, confiat i d'escassa il·lustració, contant-li fets d'una fàls tendència i prometent-li coses que més tard no es poden complir, car de fer-ho seria pitjor el remei que la malaltia.

Oïrem atiar li l'odi contra la Religió del Crist, contra dels seus ministres; contra dels propietaris terratinents, contra dels Sometens...; la vella cançó per a dissimular que no es troba la solució a la malaltia que pateix, fa temps, el sistema Econòmic actual. Problema de producció i problema de distribució, més justes que l'actual, que ha produït l'atur forçós i la acumulació de la riquesa en poques mans, de cada vegada més poques.

Aquelles prediques no curen res. Són sols destructives. Destructives de les fonts de producció. Destructives de les fonts de la veritable justícia continguda en forma sublim i senzilla en les ensenyances que es desprenen de l'Evangeli del Crist Crucificat.

En lloc de guarir el malalt tendeixen a suprimir el malalt... fonamentant la lluita de classes.

Cal rectificar l'esperit desviat d'aquelles ensenyances evangèliques. Reinstaurar el veritable amor al pròxim per amor de Déu, en els pobres i en els rics, en els patrons i en els obrers.

El capitalisme se n'ha desviat. Ha creat la desigualtat a canvi de mantenir una llibertat que acaba per ésser nul·la en mancar a l'individu els mitjans econòmics. Atur forçós.

El socialisme tendeix a crear una igualtat de mitjans de subsistència a canvi d'anul·lar la llibertat individual. Però minva la producció i crea la fam quan esdevé insuficient aquella, per manca d'estímul. Cas de Rússia amb el fracàs del pla, o plaç quinquenals, car el comunisme és el socialisme portat al roig blanc.

Ni negre ni roig; senyor Lluí.

Nosaltres entre roig i negre juguem blanc.

Volem el blanc de la Justícia i Caritat predicats sense treva per l'Església Catòlica dipositària de la Fe i ensenyances de Jesús-Crist Senyor i Salvador nostre. D'Aquell que és igual enemic dels mercaders del Temple i dels faritzeus que dels tirans, rics i egoistes que esclavitzaven l'Home, tan si són una oligarquia com si són una demagògia.

També nosaltres som revolucionaris, però en lloc de predicar l'odi i la destrucció, prediquem i predicarem el veritable amor. No ens cansarem de repetir i de propagar que la salvació dels actuals mals de l'humanitat rau en la perfecta aplicació ara, abans i sempre, de la Moral Cristiana. Actualment seguim la veu dels Sants P. P. «Quadragesimo anno» i «Rerum Novarum» que posen al dia la solució caritativa i justa de la Qüestió Social.

JAN TORNO

Anuncieu-vos a EL TEMPS